

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 8Ek/431/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119247734
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Holecová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2019:6119247734.3

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: BOSTA, s.r.o., so sídlom: Nám. padlých hrdinov 7, 900 28 Ivanka pri Dunaji, IČO: 35 929 316, zast.: Mgr. Peter Mesároš, Bottova 34, 949 01 Nitra, proti povinnému: Q. M., nar: XX.XX.XXXX, bytom C. XXXX/XX, XXX XX H. o vymoženie 783,85 EUR s príslušenstvom, vedenej súdnym exekútorom: Mgr. Jozef Deák, so sídlom exekútorského úradu Horná 23 974 01 Banská Bystrica, IČO: 42 196 477, pod sp. zn. 367EX 147/2019, o sťažnosti povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 8Ek/431/2019 zo dňa 30. mája 2019, takto

rozhodol:

I. Sťažnosť povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 8Ek/431/2019 zo dňa 30. mája 2019 zamietla.

II. Oprávnenému voči povinnému nárok na náhradu trov konania o sťažnosti nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením sp. zn. 8Ek/431/2019 zo dňa 30. mája 2019 vydaným vyšším súdnym úradníkom súd návrh na zastavenie exekúcie zamietol v súlade s ust. § 61l ods. 3 Exekučného poriadku.

2. Vychádzal zo zistenia, že oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie doručeným súdu dňa 11.03.2019 domáhal od povinného vymoženiu pohľadávky vo výške 783,85 EUR s prísl., na základe exekučného titulu, ktorým je uznesenie Okresného súdu Pezinok, č.k.: 5Cpr/1/2013-127 zo dňa 13.9.2018, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 24.11.2018 a vykonateľnosť dňa 28.11.2018. Súd dňa 25.03.2019 poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora Mgr. Jozefa Deáka, so sídlom exekútorského úradu Horná 23, 974 01 Banská Bystrica, (ďalej len „súdny exekútor“), ktorý ju vedie pod sp. zn. 367EX 147/2019. Doručením poverenia súdnemu exekútorovi sa v súlade s § 57 ods. 1 Exekučného poriadku začala exekúcia. Povinný dňa 02. 04. 2019 podal v tejto veci návrh na zastavenie exekúcie s odkladným účinkom podľa § 61k ods. 2 Exekučného poriadku s odôvodnením, že exekúcia je nezákonná a predčasná, pretože dňa 01.09.2017 odoslal ministerke spravodlivosti žiadosť o podanie mimoriadneho dovolania, o ktorej nebolo dodnes rozhodnuté a zároveň požiadal o odloženie vykonateľnosti rozhodnutia až do doby rozhodnutia o jeho žiadosti. Ďalej vo svojom návrhu uviedol, že neodmieta dobrovoľne uhradiť trovy právneho zastúpenia, ak bude k tomu vyzvaný a to výlučne oprávnenou osobou, pred začatím exekúcie a nie až priamo exekútorom. Nakoľko ho za 19 mesiacov od právoplatnosti rozsudku nikto k uhradeniu trov právneho zastúpenia nevyzval, považuje začatie exekúcie za nezákonné. Podľa vyjadrenia oprávneného povinný mal vedomosť o rozsudku Okresného súdu Pezinok zo dňa 29.12.2015, č.k.: 5Cpr 1/2013-90 a aj o rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28.03.2017, č.k.: 8CoPr/6/2016 - 113, v spojení s uznesením Okresného súdu Pezinok zo dňa 13.09.2018, č.k.: 5Cpr/1/2013 - 127 a preto mal aj vedomosť o svojej súdom uložennej povinnosti uhradiť žalovanému (oprávnenému) na účet jeho právneho zástupcu trovy súdneho konania vo výške 783,85 EUR. Nie je zákonnou povinnosťou oprávneného vyzývať povinného na úhradu súdom uložennej povinnosti. Práve naopak, je povinnosťou povinného si svoju povinnosť splniť v súdom uložennej lehote. Ak tak povinný v súdom stanovenej lehote neučiní, vystavuje sa riziku začatia exekúcie voči svojej osobe,

práve pre dobrovoľné nesplnenie súdom uloženej povinnosti. Zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) nepozná inštitút mimoriadneho dovolania Ministra spravodlivosti Slovenskej republiky a preto takéto podanie (pokiaľ ho povinný vykonal) nemá oporu v žiadnom právnom predpise. Preto údajné podanie, ktoré mal povinný vykonať na ministerstvo spravodlivosti, nemá žiaden vplyv na súčasný právny a skutkový stav exekučného titulu a tejto exekúcie. Súd po preskúmaní návrhu na zastavenie exekúcie dospel k záveru, že mu nie je možné vyhovieť. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov nepozná inštitút mimoriadneho dovolania Ministra spravodlivosti Slovenskej republiky a preto takéto podanie, pokiaľ ho povinný vykonal, nemá oporu v žiadnom právnom predpise. Ani v prípade ak by povinný podal akýkoľvek mimoriadny opravný prostriedok voči exekučnému titulu v súlade s CSP riadne a včas, nebolo by to zákonným dôvodom na zastavenie exekúcie, nakoľko aj s poukazom na konštantnú judikatúru podanie mimoriadneho opravného prostriedku nemá samo osebe vplyv na právoplatnosť a vykonateľnosť exekučného titulu a teda jeho podanie nezakladá odklad vykonateľnosti ex offo (napr. nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 60/04 z 19.05.2004). Oprávnenému zákon neukladá povinnosť vyzvať povinného na úhradu judikovanej pohľadávky a preto táto skutočnosť nemôže byť dôvodom na zastavenie exekúcie. Súd tak dospel k záveru, že exekúcia je vedená dôvodne na podklade spôsobilého exekučného titulu, pričom z vyjadrenia povinného vyplýva, že tento si svoju povinnosť z exekučného titulu dobrovoľne nesplnil.

3. Proti tomuto rozhodnutiu podal povinný sťažnosť, v ktorej namietal nezákonnosť napadnutého uznesenia. Tvrdil, že podľa stanoviska Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky musí exekúciu predchádzať zaslanie výzvy dlžníkovi na úhradu dlhu. V tomto prípade sa tak nestalo, preto je exekúcia nezákonná.

4. Oprávnený vo vyjadrení k sťažnosti povinného žiadal jeho sťažnosť zamietnuť. Poukázal na skutočnosť, že povinným podané podanie zo dňa 30.07.2019 nespĺňa zákonné náležitosti ustanovenia § 243 a nasl. CSP. Predložené podanie neobsahuje všeobecné náležitosti podania, nie je zrejماً presná identifikácia rozhodnutia, voči ktorému smeruje a nie je z tohto podania zrejماً, v čom sa postup alebo uznesenie súdu považuje za nesprávny, čoho sa sťažovateľ domáha a rozsah, v akom sa uznesenie napáda. Zároveň vyjadril domnienku, že sťažnosť povinného nebola podaná v zákonom stanovenej lehote. Vo vzťahu k namietaným skutočnostiam zdôraznil, že súdne konanie vedené Okresným súdom Pezinok pod sp.zn.: 5Cpr/1/2013 bolo právoplatne skončené a povinný mal vedomosť o svojej súdom uloženej povinnosti a mal aj dostatok času na jej dobrovoľné splnenie. Pripomenul, že povinný bol priamo v exekučnom titule poučený, že oprávnený môže podľa § 48 ods. 2 veta prvá Exekučného poriadku podať návrh na vykonanie exekúcie, ak dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie. S ohľadom na jednoznačnosť legislatívneho stavu podľa povinného údajné stanoviská Ministerstva spravodlivosti a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky neexistujú, nakoľko veriteľ nemá zákonnú povinnosť vyzvať dlžníka na úhradu jeho záväzku a to najmä s ohľadom na vedomosť dlžníka o svojom záväzku, ktoré vyplýva z právoplatného a vykonateľného súdneho rozhodnutia.

5. Podľa § 202 ods. 1 druhá veta zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“), sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

6. Podľa § 200 Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

7. Podľa § 239 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. V zmysle ods. 2 uvedeného ustanovenia, sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

8. V zmysle § 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

9. V zmysle § 202 ods. 2 Exekučného poriadku, písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietá sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí.

10. Podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak
a) po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku
b) exekučný titul bol zrušený,
c) je tu dôvod podľa osobitného predpisu,⁷¹⁾ pre ktorý sú uznanie alebo výkon cudzieho exekučného titulu neprípustné, ibaže ho bolo možné v konaní už skôr uplatniť (§ 54 ods. 2),
d) sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu.

11. Súd (§ 202 ods. 1 Exekučného poriadku), po zistení, že sťažnosť bola podaná včas (§ 242 CSP), oprávnenou osobou - účastníkom konania, v ktorého neprospech bolo uznesenie vydané (§ 240 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je sťažnosť prípustná (§ 239 ods. 1, ods. 2 CSP), po skonštatovaní, že sťažnosť má zákonom predpísané náležitosti podľa § 127 CSP v spojení s § 243 CSP (súd pri posudzovaní náležitostí sťažnosti povinného použil v danej veci extenzívny výklad, pričom dospel k záveru, že nedostatok formálnych náležitostí nebráni prejednaniu podanej sťažnosti), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi sťažnosti a postupom bez nariadenia pojednávania (§ 202 ods. 1 Exekučného poriadku) dospel k záveru, že sťažnosť povinného nie je dôvodná.

12. Súd sa plne stotožnil s odôvodnením napadnutého uznesenia a v podrobnostiach naň preto odkazuje. Z obsahu súdneho spisu mal sťažnostný súd potvrdený skutkový stav tak, ako ho zistil aj súd v napadnutom uznesení a z takto zisteného skutkového stavu vyvodil i správny právny záver. Odôvodnenie napadnutého uznesenia poskytuje dostatočný podklad pre prijatie takéhoto rozhodnutia, pričom poskytuje primeranú odpoveď aj na povinným uplatnené dôvody sťažnosti. Písomné vyhotovenie uznesenia tak nemusí obsahovať odôvodnenie (§ 202 ods. 3 Exekučného poriadku).

13. Nad rámec svojej povinnosti na zdôraznenie záverov preskúmaného rozhodnutia však sťažnostný súd považuje za potrebné doplniť argumentáciu vyššieho súdneho úradníka v tom smere, že pravidlá núteného výkonu (súdnych) rozhodnutí slúžia na prvom mieste k presadeniu existujúcich právnych princípov, na ktorom je postavený právny poriadok Slovenskej republiky. Nútený výkon rozhodnutia o obsahu súkromnoprávneho vzťahu je k dispozícii oprávnenému. Výkon vykonateľného rozhodnutia súdu sa musí považovať za integrálnu časť „súdnej ochrany“ v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, inak by záruky, ktoré toto ustanovenie ustanovuje a ktoré v spojení s ostatnými článkami siedmeho oddielu druhej hlavy Ústavy Slovenskej republiky vyjadrujú záujem na ochrane „práva na spravodlivý proces“, stratili svoj dôvod na existenciu v Ústave Slovenskej republiky. Preto právo na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky sa nemôže končiť vydaním právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu, ale musí zahŕňať aj možnosť núteným spôsobom a aj proti vôli povinného realizovať povinnosť na plnenie obsiahnutú vo výroku takéhoto rozhodnutia, ktorá nebola splnená dobrovoľne v súdom stanovenej lehote (Nález ÚS SR, sp. zn. I. ÚS 5/2000, z 13. júla 2000). Úlohou exekučného súdu je rozhodovať o zastavení exekúcie (či už na návrh, alebo ex offico) len v prípadoch existencie skutočností, pre ktoré je exekúcia neprípustná (§ 61k ods. 1 Exekučného poriadku).

14. Zásadnou sťažnostnou námietkou povinného bolo jeho tvrdenie, že exekúcia je nezákonná, pretože oprávnený pred jej začatím nevyzval povinného na splnenie povinnosti z exekučného titulu.

15. Súd pri posudzovaní tohto prípadu vychádzal zo samotného účelu vykonávacieho konania, ktorým je zaistiť ochranu práva toho, komu takéto právo bolo priznané vykonateľným exekučným titulom. Spory a iné právne veci sú prejednávané a rozhodované pred (k tomu povolanými) súdmi v občianskom súdnom konaní, a to v tzv. nachádzacom (základnom) konaní. Ak je súčasťou tohto rozhodnutia uloženie povinnosti, náš právny poriadok predpokladá, že jej adresát si ju voči osobe oprávnenej splní dobrovoľne, v lehote a spôsobom ustanoveným v rozhodnutí súdu. V opačnom prípade sa oprávnený môže domáhať ochrany judikovaného práva prostredníctvom núteného výkonu tohto rozhodnutia. Inštitút exekúcie na majetok povinného tak možno uplatniť vtedy, keď nie je zo strany povinného oprávnenému poskytnuté judikované plnenie riadne a včas, teda vo výške a v lehote určenej súdnym rozhodnutím. Zo žiadneho právneho predpisu, inštrukcie Ministerstva spravodlivosti či rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nevyplýva, že exekúciu musí predchádzať výzva povinnému zo strany oprávneného na dobrovoľné splnenie povinnosti z exekučného titulu (k tomu porovnaj napr. § 48 ods. 2 Exekučného poriadku). Podľa predloženého exekučného titulu, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 24. 11. 2018, bol povinný zaviazaný zaplatiť žalovanému (oprávnenému) náhradu trov konania na súde prvej inštancie a v odvolacom konaní pozostávajúcu z náhrady trov právneho zastúpenia vo výške 783,85 EUR, na účet

právneho zástupcu žalovaného (oprávneného), do troch dní od jeho právoplatnosti. Aj z predloženého exekučného titulu nad všetky pochybnosti vyplýva, že bolo povinnosťou povinného splniť si svoj záväzok voči oprávnenému v lehote stanovenej exekučným titulom a nie na podklade akejkoľvek ďalšej výzvy oprávneného, pričom povinný bol priamo v exekučnom titule poučený, že v prípade, ak svoju povinnosť v stanovenej lehote nesplní, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie. V žiadnom prípade tak nezaslание takejto výzvy na plnenie nie je možné považovať za dôvod na zastavenie exekúcie. Súd musí prisvedčiť aj názoru oprávneného, že povinný mal dostatok času na splnenie judikovanej povinnosti. Sťažnostný súd tak v konaní považoval za dostatočne osvedčené, že oprávnený sa voči povinnému domáha len vymoženia tohto, čo mu priznáva vykonateľný exekučný titul. Povinný svojím správaním v podobe nerešpektovania súdnych rozhodnutí zapríčinil túto fázu konania, ktorej účelom je v daný okamih nielen vymoženie judikovaného nároku oprávneného, ale aj trov exekúcie oprávneného a súdneho exekútora.

16. Na základe uvedeného výkladu súd dospel k záveru, že povinný ani v konaní o sťažnosti neuviedol a nepreukázal žiadne skutočnosti odôvodňujúce v zmysle § 61k ods. 1 Exekučného poriadku právny záver o zániku vymáhaného nároku, o zrušení exekučného titulu, ani o skutočnostiach brániacich vymáhateľnosti exekučného titulu, pričom neexistuje ani dôvod zastavenia exekúcie podľa osobitného predpisu. Z uvedených dôvodov súd podanú sťažnosť podľa § 250 ods. 1 CSP ako nedôvodnú zamietol, pretože nezistil žiadny zo zákonných dôvodov na zastavenie exekúcie.

17. Podľa § 61l ods. 3 Exekučného poriadku, ak je tu dôvod zastavenia exekúcie, súd exekúciu zastaví a rozhodne o trovách exekúcie vrátane určenia ich výšky; inak návrh zamietne

18. Podľa § 255 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

19. Podľa § 199a ods. 1 Exekučného poriadku, trovami oprávneného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s podaním návrhu na vykonanie exekúcie a v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie, výdavky na zaplatený súdny poplatok a hotové výdavky spojené s podaním návrhu na vykonanie exekúcie.

20. Podľa § 199d ods. 1 Exekučného poriadku, oprávnený má voči povinnému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v konaní platil, v rozsahu, v akom ich súd uviedol v poverení na vykonanie exekúcie alebo dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie, ak ide o výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie.

21. Podľa § 199e Exekučného poriadku, ak je zástupcom oprávneného alebo povinného advokát, odmena za právne zastúpenie sa nahrádza podľa ustanovení o tarifnej odmene. Do začatia exekúcie má oprávnený nárok na náhradu trov právneho zastúpenia najviac vo výške odmeny za dva úkony právnej služby; a ak ide o exekúciu na vymoženie práva na peňažné plnenie, patrí mu náhrada týchto trov právneho zastúpenia najviac vo výške vymáhaného nároku podľa stavu ku dňu vydania poverenia na vykonanie exekúcie.

22. V ustanovení § 255 CSP v spojení s § 200 Exekučného poriadku sa ako kritérium priznania náhrady trov exekučného konania premieňa zásada úspechu vo veci (zásada zodpovednosti za výsledok sporu) a to tak, že neúspešný účastník je povinný nahradiť úspešnému účastníkovi konania preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené trovy, ktoré tento vynaložil v súvislosti s uplatnením alebo bránením svojho práva. V zmysle § 61l ods. 3 Exekučného poriadku, exekučný súd súčasne rozhoduje o nároku na náhradu trov konania ako aj o ich výške (k tomu porovnaj aj § 199d Exekučného poriadku). Oprávnený bol v tomto konaní úspešný (súd sťažnosť povinného zamietol), voči povinnému mu tak vznikol nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré mu vznikli v súvislosti so sťažnostným konaním (§ 199d ods. 1 Exekučného poriadku). Oprávnený si v sťažnostnom konaní žiadne trovy konania voči povinnému neuplatnil a ani nevyčíslil. Exekučný poriadok výslovne nerieši situáciu, ak oprávnený, ktorý na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov exekučného konania, náhradu trov konania nepožaduje. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo iného zákona (analogia legis alebo iuris). Sťažnostný súd preto s použitím základných princípov čl. 4 ods. 2 CSP aplikoval na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o sťažnosti princíp racionálneho zákonodarcu a o náhrade trov exekučného konania oprávneného rozhodol podľa fiktívnej normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcou. Vychádzal pritom z

pomyselnej normy, že ak oprávnený o náhradu trov zjavne neprejavil záujem a ani si ich nevyčíslil, je v podmienkach exekučného konania na mieste rozhodnúť tak, že sa mu nárok na náhradu trov daného konania nepriznáva. Vychádzal pri tom zo záveru, že exekučné konanie sa spravuje dispozičným princípom a je preto výlučne na oprávnenom, v akej výške podá návrh na vykonanie exekúcie zahŕňajúci aj trovy exekúcie (§ 48 ods. 1, § 48 ods. 3 písm. g/, Exekučného poriadku). Pokiaľ o trovy exekúcie (trovy konania o sťažnosti) neprejaví záujem, nemôže exekučný súd tieto bez ďalšieho zahrnúť na podklade dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie do rozsahu vymáhaného nároku. Z uvedených dôvodov sťažnostný súd oprávnenému voči povinnému nárok na náhradu trov sťažnostného konania nepriznal.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu súdu o sťažnosti (výrok I.) a proti rozhodnutiu súdu o trovách konania vrátane ich výšky (výrok II.) odvolanie nie je prípustné (§ 202 ods. 3 Exekučného poriadku, § 355 ods. 2 CSP).

Proti rozhodnutiu súdu o sťažnosti (výrok I.) a proti rozhodnutiu súdu o trovách konania vrátane ich výšky (výrok II.) dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku).